

saa jeg ingen Haandværkere skal kunne faa. Og nu er det, jeg vil spørge Dem, Hr. Hamre, om De ikke kunde bringe Deres Venner til at forstaa, at jeg er et Menne-ske, som kun ønsker at leve i Fred, og at jeg udenfor Favsingholms Grænser ikke skal lægge deres Bestræbel-ser et Halmstraa i Vejen.“

„Det gør mig ondt, Godsejer Dihmer; men med det Standpunkt, De har indtaget — og altsaa ogsaa i Frem-tiden agter at indtage — kan det falde vanskeligt nok at overbevise mig selv om Deres fredelige Sindelag, end-sige andre. I den Kamp mellem fattig og rig, som bliver Aarhundredets Kamp — det endelige Verdensopgør før den store Folkefred — i den har Ingen Lov til at holde sig udenfor. Den, der ikke er med os, er imod os. Det Løsen maa vi handle efter.“

„Men hvem er rig, og hvem er fattig?“ sagde Torben efter en Pavse. „Alle Livets virkelige Goder faar vi gratis. Hvad har vi da at misunde hinanden? Solen skinner paa os allesammen, og Døden gaar jo heller ikke den fattige Mands Dør forbi. Og hvad Værd har alt det øvrige? De har ikke følt Tidens Gud rigtig paa Tænderne, Hr. Hamre! For saa vilde De sikkert ikke have Mod til at drive Deres Venner ind i det Rovdyrgab. Da jeg for nogle Maaneder siden vendte tilbage fra en lang Rejse, gik det op for mig, at den lille danske Husmand med sin hjel-medede Ko og sine fire Høns er Jordens lykkeligste Men-neske.“

„Ja, fra Rigdommens Vinduer tager Fattigdommen sig altid saa idyllisk ud.“